

Tone Gaspari:

Noč

»Pozdravljena, prelepa zaročenca in plemeniti gostje!« je ponovil dvor.

»Preden sedemo okrog mize,« je nadaljevala Luna, »pa vam moram pokazati dva otroka, ki sem ju jaz sama povabila nocoj sem z zemlje.«

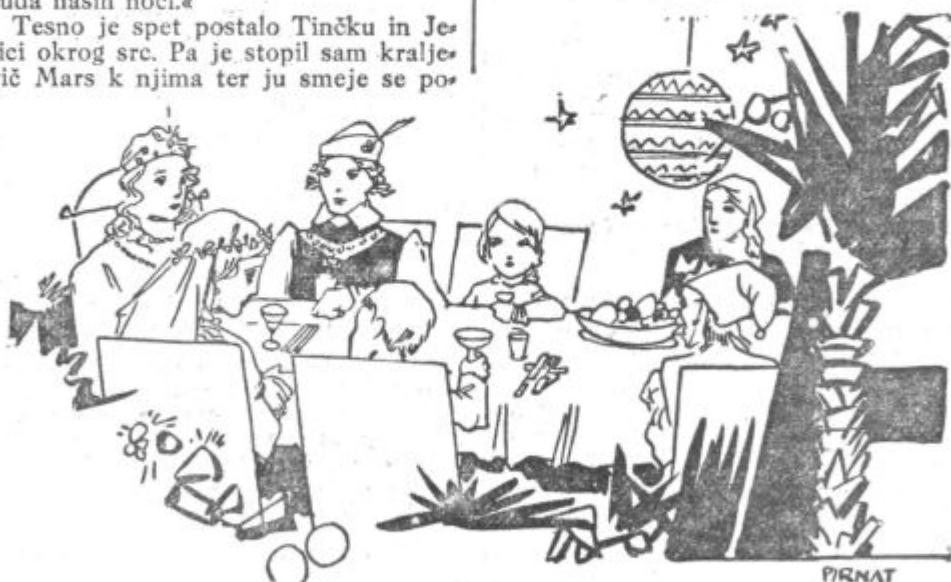
Gostje so se spogledali.

»Ne čudite se!« jim je takoj pojasnila kraljica. »Tinček in Jerica sta vrla otroka. Že od rojstva hrepenita, da vidita čuda naših noči.«

Tesno je spet postalo Tinčku in Jerici okrog src. Pa je stopil sam kraljevič Mars k njima ter ju smeje se po-

rdeč plašč. Svetle lase je pokrivala čepica. Na njej je bilo zvezdnatim dijamantom pripeto belo pero ptiča Samotarja. Na čeveljčkih je plamenel biser iz najglobljšega morja Marsove zemlje.

Jerica je vsa zavzeta občudovala Večernico. Ni bila tako razkošno oblečena kot kraljica Luna, vendar jo je njen mili obraz, na katerem ni bilo nikjer nobene sence, zelo povzdignil v lepoti.

trepljal po ramah, vabeč: »Le radujta se z namil!«

Vsi vrtovi so se razgibali, vse je spet oživel, od vseh strani je zazvenela muzika. Bajne luči so se raztopile preko nasadov, slapov in jezer. Raj se je zasukal in se zakrožil.

Tinček in Jerica sta bila tako prevzeta, da bi najrajši zapela in zaplesala. Jerica je prikimala bratcu: »Vsi so z nama prijatelji! Samo Mrak je grdo beč!« Šele zdaj sta opazila krasoto zaročencev.

Kraljevič Mars je bil odet v škrlatno

V razpuščenih laseh je počival deviški vенец iz rože Stocvete. Svilen, belo krilce se je tesno oprijemalo vitkega telesa. Čeveljčki so bili posuti z bliskajočimi se dragimi kamenčki. Edini prstan z bledozelčim akvamarinom je nosila kraljična na levici.

Otrokoma se je zdelo, kakor da stoji poleg žarečega naglja ozko stebelce prebele lilije.

A spremstvo obeh zaročencev je bilo res čudno!

Nekateri so imeli sredi čela samo po eno stekleno oko. Drugim so migljala

drobna očesa po vsem obrazu kakor odkrito mravljišče. Samo predzadnji par je imel po dvoje oči. Toda pod njimi se niso smehljale rdeče ustnice in beli zobje, temveč so zijale temne odprtine. Iz teh je prihajal tih šepet, kakor bi v večeru šuštel drevje. Edino po oblekah so si bili med seboj podobni! Nosili so dolge plašče, orisane z ognjenimi jeziki. Da niso hodili in gibali z rokami, bi Tinček in Jerica mislila, da so to same pošasti. Bala se pa nista nikogar več, saj so nekateri v spremstvu tudi govorili, in sicer prav prijazno.

Raj je končal.

Med gosti in dvorom so se prikazali trije belo oblečeni mladeniči. Srednji se je priklonil ter povabil goste.

»Prosim, cenjene goste in ljuba otroka, da zasedejo svoja mesta. Muditi se ne smemo! Točno opolnoči bo zaroka.«

Nato je poskočil k mizi. Klical je:

»Sredi na častnem mestu, moja gospodarica kraljica Luna!«

Luna je ponosno odšumela v mehki naslanjač.

»Na desni strani poleg kraljice prelepa kraljična Večernica, na levi strani junaški kraljevič Mars!«

Večernica je oddrobila z nožicami in se potopila v blazine, Mars se je samozavestno vsedel na rdeče svilnati sedež.

»Pogumni Tinček poleg Večernice, sestra Jerica poleg Marsa, črnolaska Noč nasproti kraljice Lune!«

Tinček in Jerica sta se namuzala. Pa ju je Noč prijela za roke in ju odvedla za mizo. Trepetajoč od veselja in v hudi zadregi sta se previdno spustila otroka na sedeža. Noč je prisedla onkraj mize.

»Nasproti Marsu prvi plemič Merkur, na konceh mize plemiča Urán in Neptún. Plemiča Júpiter in Saturn naj si sama izbereta prostora!«

Tudi plemiči so takoj sedli. Zadnja dva sta se približala onima koncem mize.

»Vse ostalo spremstvo naj se pomeša med goste tako, da jim bo v radost in zabavo!«

Po tem vabilu so posedli še poslednji spremljevalci in spremljevalke k mizi. Tisti z mežikajočimi očesi so sedli tako blizu Noči, da sta jih Tinček in Jerica natančno videla. Ho, kako so bili ti smešni! In še to! Kadar so se malo nasmejali, so se tudi vsa očesa smejala. Tedaj je šlo seveda vsem gostom na smeh.

Kljub temu je bilo Jerici nerodno, ker ni imela bratca poleg sebe. Nikamor se ni upala ozreti! Saj ni vedela, kako bi

se vedla v tako čestiti družbi. Najtežja bi bila zamera napram lepemu kraljeviču Kraljevič in kraljična sta kar sama začela pripovedovati o svojih kraljestvih. Tinčka je vse zanimalo in se je kmalu udomačil s kraljično. Bilo je, kakor bi kramljajal z najboljšo prijateljico. V razgovor sta se zapletli tudi Luna in Noč. Plemiči in plemkinje so se pomenkovali po svoje ter si na vse mogoče načine namigovali.

Postalo je prav živahno med gosti. Kraljica Luna je pokazala skozi vesoljno okno ter dejala:

»Polnoč se bliža! Dvorni reditelji, brž zaročna prstana in v kozarce rozolije!«

Prihitela sta oba mladeniča, držeč v rokah po eno školjko. Srednji mladenič je po vrsti vlivajl v kozarce, da je šumelo in kipel.

Kraljica je segla v školjke. Iz njih je vzela dva prstana. Bilo je to čisto, čisto zlato.

Namesto demanta je gledala iz vsakega prstana živa, majhna zvezdica. Ta je sipala utrinke tihe, nepozabne sreče.

Kraljica je dvignila prstana visoko, da so utrinki šviglili. Obrnjena proti Marsu, je spregovorila:

»Že tisoč let hrepeniš v čisti ljubezni do prelepe sosedice, kraljične Večernice. Ves vžgan si od sreče, kadar zreš v večernih urah v njeno milo obličje. Tihe želje, ki jih gojiš že tisoč let, se ti nocoj izpolnjujejo. Tvoja sosedica postane tvoja zvesta zaročenka.«

Nato se je ozrla Luna h kraljični.

»Ko se zganejo moji vrtovi v polnočnem vetru in ko zapoje slapovi polnočni zbor, tedaj si natakni ta prstana. Sreča, ki je zapisana v njih, naj vaju vodi po vajinih zemljah, da bodo svetile lepše od vseh vajinih sosedov. Živela zaročenca!«

»Živela, živela!« so zaklicali gostje in dvor. Čaše so zacingljale kakor orglice, usta so se posladkala s šumečo pijačo. Še dolgo je odmevalo to veselje daleč iz vrtov. Med tem sta se sklonila Večernica in Mars k otrokoma. Vzela sta svoja prstana, ki sta ju prinesla s seboj, ter ju dala Tinčku in Jerici. Revčkoma so se roke tresle od nezmerne blaženosti. Mars je to opazil, zato ju je osrečil s prav prisrčnimi besedami:

»Tinček in Jerica, sprejmita to darilo za spomin na najino zaroko! Vedita, da zlomi moč teh prstanov vsako zlo silo! Bodita srečna. Tinček in Jerica!« (Nadaljevanje prih. nedeljo.)

H. Kr. Andersen:

Dvanajst potnikov

Ledeno mrzlo je bilo. Na svetlem nebu so cvetele zvezde, nobena sapica se ni zgenila. »Tresk!« in razbili so lanec na vratih. »Pok!« in ustrelili so Novo leto. Silvestrov večer je bil, ura je udarila polnoči.

»Trarara!« pošta je prišla. Voz se je ustavil pred mestnimi vrati, pripeljal je dvanajst potnikov, več jih ni mogel, vse je bilo zasedeno.

»Živijo! Živijo!« so ljudje klicali po hišah, kjer so praznovali Silvestrovo in prav tedaj so dvignili čaše in napili Novemu letu.

»Za zdravje in veselje v novem letu!« so klicali, »dobro ženico, vrečo denarja, konec skrbi!«

Da tako so si voščili in trčili so s čašami in — poštni voz se je ustavil pred mestnimi vrati.

Kdo so bili tujci? Potne liste so imeli in prtljage, daril zame in zate in za vse v mestu. Kdo so neki bili tujci? Kaj hočejo in po kaj so prišli?

darilce. Tolarje delim in cekine, enaintrideset dni in noči, dalje ne morem. Moje ladje so vklenili ledovi, a v moji pisarni je toplo. Januar sem in sem veletrgovec. Same račune nosim seboj.«

Nato je prišel drugi. Ta je bil šaljivec, ki je znal prirejati ples v maskah in še toliko drugih zabav. Vse kar je nosil s seboj, je bil velik sod.

»Ta naj nam da snovi za pustne večere«, je rekel. »Zabavati hočem druge in sebe, saj moram umreti najmlajši. Živijo!«

»Nikar ne kričite!« je posvaril stražnik.

»Prosim, to pa že smem!« je dejal tujec; jaz sem princ karneval in potujem pod imenom Februarja.

Zdaj je prišel tretji na vrsto. Tak je bil kakor lačna jetika, pa je vendar — nosil visoko glavo, zakaj bil je bližnji sorodnik štiridesetih viteзов in vremenski prorok povrhu. To sicer ni mastna služba in zato je propovedoval post.

PIRNAT

»Dobro jutro!« so dejali straži pri vratih.

»Dobro jutro!« je ta odvrnila, zakaj pravkar je udarilo polnoči.

»Vaše ime? Vaš poklic?« je vprašal stražar prvega, ki je izstopil.

»Kar poglej v potni list. Jaz sem jaz!« je rekel. Bil pa je res cel možak, zavrt v medvedji kožuhi in s škornji iz kožuho-vine na nogah.

»Jaz sem tisti, na katerega mnogi grade zlate upe. Pridi jutri, pa boš dobil

Krasil ga je pa le šopek vijolic, ki si ga je zataknil za klobuk.

»Marc, stran!« je zaklical četrti in sunil prednika pod rebra. Všeč je moral biti vsakemu, ker je bil tako živahen. Pa vseeno ni veliko opravil, čeprav je imel mnogo praznikov. »Dež in solnce!« je rekel, »to je moje veselje; sprememba mora biti.«

Dama je stopila iz voza.

»Gospodična Maj!« je zažvrgolela. Čudno, nosila je lahno poletno obleko,

zraven pa volnene nogavice. Nosila je sočno-zeleno svileni krilce, lase si je ovenčala s trobenticami in tako je dehtela ko dišeči perli, da je stražar kar kihnil. »Bog Vas blagoslovi!« je spregovorila. Srčkana je bila in bila je pevka. Ne taka, kakršne najdeš v gledališču, ampak pevka iz gozda. Iz svetlega, zelenega gozda je prihajala in pela je sebi v veselje.

»Zdaj pa pride gospa, naša mlada gospa!« so zaklicali potniki. In res je prišla. Mlada in lepa je bila. Prirejala je pojedino na najdaljši dan. Sicer bi se lahko peljala v lastneli vozi, pa je vseeno prišla skupaj z drugimi, da ne bi rekli, da je ošabna. Vendar ni potovala sama, ker jo je spremljal njen mlajši brat Julij.

Lepo rejen je bil, nosil je poletno obleko in panamski slamnik. Prtljage ni nosil veliko s seboj, ker je bil razvajen. Le kopalne hlačke in plašč je imel pri sebi. To že ni veliko.

Zdaj je prišla mati, gospa Avgust, trgovka s sadjem na debelo, posednica velikih zalog rib, kmetica v veliki krinolini. Debela je bila in potila se je, povsod je bila zraven in je hodila sama na trg. »Vsak naj si služi svoj kruh v potu svojega obraza!« tako je vedno govorila.

Zdaj se je prikazal njen mož, slikar svoje vrste. Mojster v barvah, to je izkusil gozd, ker so vsi listi zamenjali svojo barvo. Pa ne vedno za slabšo, če je le on hotel. Nekateri so postali rdeči, drugi rumeni in rjavi. Mojster je znal žvižgati kakor črni škorec, bil je uren delavec in je ovil hmeljevo vejico okoli svojega sodčka piva. To je bil že lep okras in za to je imel okus. Stal je tam s svojim loncem barv, to je bila vsa njegova popotnina.

Za njim je prišel veleposestnik. Mislil je le na setev, na trgatve, oranje in malo tudi na lov. Imel je puško in psa, njegov žep je bil poln orehov. Strašno veliko stvari je vlekel s seboj, tudi čisto nov najnovejši plug. Le o gospodarstvu se j pogovarjal. Pa ga človek ni mogel dobro razumeti, ker ga je neprestano motil kašel in hropenje njegovega naslednika. November je bil, ki je nastopil.

Prehladil se je, strašno prehladil, tako da bi moral nositi s seboj prt namestu roba. Pa to bo že minilo, je dejal, da se bo le enkrat vrgel na sekanje dreves. Zvečer je pozno v noč pripravil smuč, ker je vedel, da jih bo lahko kaj kralu potreboval.

Zadnja je prišla še stara mati z nagubanim obrazom in sivimi lasmi. Zeblo jo je, a njene oči so žarele kakor dve svetli zvezdi. V eni roki je imela lon-

ček z rožo, v drugi pa mlado smrečico. »Gojila ju bom in bom počakala do božičnega večera, da bosta dosti velika, drevesce od tal do stropa, ko se bo svetilo med svečkami, jabolki in zlatimi orehhi. Vzela bom knjigo pravljic in brala bom otrokom, da bodo vsi tihi, in da bo voščeni angel na vrhu drevesca vztrepetal s svojimi krili, zletel z zelenega vršička in poljubil vse male in velike v sobi, in tudi uboge sirote, ki stojijo pred vrati in pojejo veselo pesem o zvezdah nad Betlehemom.

»Voz se lahko odpelje,« je rekel stražar; vseh dvanaest potnikov je tu. Naj pride nov voz!«

»Naj vstopijo!« je dejal stotnik, ki je pravkar prišel. Potne liste obdržim jaz. Vsak velja le za en mesec. Bodite tako dobri gospod Januar, in vstopite!«

Ko bo minilo leto, ti bom povedal kaj je dvanajstotnica prinesla meni, tebi in vsem nam. Zdaj še ne vem, in oni sami najbrž ne vedo — zakaj čuden je čas, v katerem živimo.«

Josip Vandot:

Pravljica o zvezdnem cvetu

Visoko, visoko nekje sredi neba se ziblje zvezda, ki je najlepša in največja izmed vseh zvezd, ki se bleste v najjasnejših nočeh. Samo trikrat v letu jo more videti človeško oko: v božični, kresni in velikoočni noči, toda tudi tedaj samo, ako ima človek pri sebi dve reči: praprotno seme in koreninico tisočletne rože planinke. Nihče ne ve, kako je ime tej zvezdi, in nihče ne bo nikoli vedel.

To zvezdo poznajo samo verne duše, ki se dvignejo z zemlje in hite naravnost v nebo. Pot z zemlje v nebo pa je dolga, dolga. Zato pa ni nič čudnega, da omagajo tudi verne duše na svojem poletu, dasi so lahke kot najlažje peresce. Vsedejo se na tisto zvezdo in počivajo.

In se zgodi, da počiva tam tudi najlepša verna duša onega leta. Srebrne perutničke ima in okrog glave se ji vije že zlat venec, ki ga dobe druge verne duše šele tedaj, ko so se popolnoma izpričale v nebesih. In tista lepa verna duša se razgleduje po zvezdi in se smehlja s takim smehlajem, kakršnega ne pozna živ človek nikoli nikjer.

Po vsej zvezdi je vse v cvetju, a to ni cvetje, kakršno dehti po zemlji. Vse je drugačno in ima take barve, kakršnih mi niti ne poznamo. Rdeče ni rdeče na tej zvezdi, višnjevo ne višnjevo in pisano ne pisano. Vse barve so v resnici drugačne

in človek niti ne ve, kako bi jih vam opisal, ker jih ne more opisati.

In tisti lepi verni duši je veselo pri srcu, ko gleda po tem čudovitem cvetju. Pa ve, da je že blizu neba, ker samo v božji bližini morejo poganjati tako lepe rože. In se nasmehlja še lepše in se ozre na ubogo zemljo, ki leži globoko, globoko pod njo, da jo je komaj videti. Verna duša ji pomigne z blestečo roko, utrga najlepši cvet in ga vrže z zvezde, da poleti daleč na zemljo in ga najde čisti, ki bo po lepem življenju poletel kot najlepša verna duša proti nebu in bo tudi počival na tej zvezdi, ki je najkrasnejša, dasi ji nihče ne ve imena.

Cvet, ki ga je vrgla verna duša z zvezde, hiti, hiti na zemljo in se ne ustavi nikjer. Zaide med mrzle megle, ki se tiho razgrinjajo nad zemljo. Zaide med bele snežinke, ki se vrte in se igrajo po vsem brezkončnem ozračju. A ker so snežinke v resnici vesele, se pomeša zvezdni cvet med nje in pleše med njimi in se spušča z njimi niže, niže k zemlji.

Otroci love tam doli snežinke in se jim smejejo. Smejejo, da sami ne vedo zakaj. Pa tudi tega ne vedo, da se vrte med snežinkami tudi zvezdni cvet, ki ga je vrgla verna duša z neba. Ne vedo, da je ta cvet topel kakor solnce in se ne staja na roki kakor navadne snežinke in se ne posuši nikoli, pa naj sije solnce še tako žarko nanj.

Do večernega mraka pleše zvezdni cvet s snežinkami in zato ni nič čudnega, da se naposled tudi utruji. A veter zapihava vanj in ga nese, nese daleč in visoko na gorsko senožet. Tam pa ga izpusti — in zvezdni cvet omahne na sneg. Toda sneg se taja pod njim in krog njega, ker je zvezdni cvet topel kakor solnce. Dotakne se zemlje in zemlja se raz-

klene ter sprejme cvet v svojo gorko prst. Cvet pa zapre solnčna očesca in zaspi v najlepših sanjah.

Šele v prazni pomladi se prebudi zvezdni cvet. V najlepšem solncu vzklije v čudokrasno rožo, ki dehti tako mehko, da je vsa senožet polna njegovega vonja. Človek pač čuti ta vonj in išče do večera rožo, ki dehti tako lepo, a je ne najde nikjer, ker je nevidna, in našel je ne bo nikoli, ker je ni našel med snežinkami, ko je bila vidna in bi bila rada videla, da bi jo bil našel človek. Saj je bila pač samo zaradi tega priletela na zemljo in jo je samo zaradi tega verna duša vrgla z visoke zvezde, ki ji nihče ne ve imena.

Poznal sem samo enega človeka, ki je med plesočimi snežinkami ujel zvezdni cvet, ki je pred tremi leti padel z nepoznane zvezde. Bila je Tilica, ki je na pragu nastavljal drobno dlan majcenim zvezdam, frfotajočim pri belem dnevu okrog Tiličnega doma. Toda vse te drobčkane zvezde so se stajale takoj na njeni dlani, da za njimi ni ostalo nič drugega kakor hladne solze.

Toda zdajci je Tilica začutila na dlani nekaj toplega. Zagledala je tam veliko, lepo snežinko, ki se ni hotela stajati, temveč je še celo posušila solze, ki so za snežinkami ostale na dlani. Tilica se je čudila in je hotela stresti čudno snežinko z roke, a zaman. Snežinka se je trdno stiskala k dlani in ni hotela nikamor. Šele ko je Tilica stopila na vrt, se je zmuznila snežinka z njene roke in padla na zasneženo gredo.

Mahoma se je staljal sneg po vsej gredi. Snežinka pa je izginila v zemljo, da je ni bilo nikjer več. A greda je ostala kopna vso zimo, pa naj so se snežinke še tako usipale nanjo.

Tilica se je čudila vsemu temu, a še bolj se je čudila spomladi in poleti, ko je dehtel ves vrt tako čudovito, da nikoli tega. Ugibala je in ugibala, katera roža pač dehti tako krasno, a uganila ni, da je to samo zvezdni cvet, ki ga je poslala z daljne zvezde najlepša verna duša onemu, ki postane za njo najlepša verna duša.

Tudi letos padajo z neba vesele snežinke, padajo nevzdržno in plešejo po ozračju. A Tilice ni več, da bi jih lovila na pragu. Pred tremi dnevi so se ji v tistem jutru zaprla za vedno višnjeva očesca. Splavala je med snežinkami kot najlepša verna duša proti nebu in se je ustavila tudi na oni nepoznani zvezdi. Vrgla je na zemljo tudi cvet, ki pleše vprav danes med veselimi snežinkami. Otroci, če je vam kaj do zvezdnega cveta, nastavite še danes dlan. Če jo ulovite, vam resnično ne bo žal.

Kaj je pripovedovala lastovka

Štiri mlade lastavičke so čepale v gnezdu. Prav ta dan so prvič poskušale leteti in seveda so bile radovedne, kako je kaj v svetu, ki ga bodo morale tako kmalu spoznati. Zato so prosile staro lastovko:

»Povej nam kaj o ljudeh in o širnem svetu!«

In mati lastovka jim je začela pripovedovati: »Ko se vsako leto vračamo, je vedno vse izpremenjeno, vse drugačno. Eni so obogateli, drugi obubožali. Otroci so odrasli in starci pomrli.

Pred dvema letoma sem pogosto videla majhnega dečka v vrtičku z lepo stekleno kroglo. Nikoli ni bil sam. Oče, mati in razne tete so se igrali z njim in delali vse, kar je hotel. Razvajali so fantka bolj, kakor je bilo dobro zanj.

Nekega dne, ko sem letela mimo, sem videla malčka čisto samega na vrtu. V začetku se je spakoval pred srebrno kroglo, potem pa mu je postalo dolgčas in je začel kričati in jokati. Zakaj se mora danes igrati čisto sam? Ali so ga popolnoma pozabili, da se nihče zanj ne briga? Njegovo srce je bilo tako žalostno, kakor more biti le otroško srčce, in ličca so bila vsa črna, ker si je solze brisal z rokami, s katerimi je prej kopal po zemlji.

Ubogi dečko, sem si mislila, zakaj se danes nihče ne zmeni zate?

Čez nekaj časa je stopil njegov oče iz hiše. »Janezek,« je rekel, »dobil si sestrico.«

»Hočem se z njo igrati,« je vzkliknil deček.

»To ni mogoče,« je rekel oče, »sestrica spi in zelo priden moraš biti, da je ne zbudiš.«

Oče se je vrnil v hišo, fantek pa se je začel bridko jokati in kričati, da sestrice ne mara in ne potrebuje. Misli je, da zdaj nihče več ne bo imel časa zanj, da bo vedno sam, da bodo vsi ljubili samo sestrico in zanj ne bo nihče več skrbel. Zato je pokleknil, sklenil ročice in molil: »Ljubi Bog, daj, da ne dobim nobene sestrice več!«

Danes pa sem spet letela mimo tistega vrta in videla svojega malega prijatelja. Pravkar je ovenčal zlato kodrastno glavičo malega dekletca s svežim zelenjem. To je bila pač tista sestrica, zaradi katere je takrat tako bridko jokal.

Otroka sta stala ob ribniku in ovenčana deklica se je ogledovala v vodi.

Zlate ribice so pripravale, kakor bi jo hotele občudovati. Tedaj je razposajena punčka prišla nekaj kamenčkov in jih zagnala v ribice, ki so zmotile njeno podobo. Hitro so zbežale, le ena, pa prav največja in najlepša se je obrnila na hrbet in je bila mrtva. Kamen jo je zadel v glavo. Ko je prišel oče in vprašal, kdo je ubil ribico, je rekel deček, da jo je on. Dekletce se je streslo, široko je pogledalo brata, a ni se upalo govoriti. Starši so se poteni odpeljali v gozd, Janezek pa je moral za kazen ostati doma.

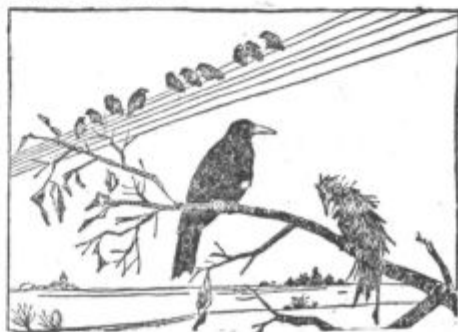
Tako sem ga našla spet prav tako samega, kakor oni dan, ko se je rodila sestrica. Tudi danes je bila sestrica kriva njegove samote, pa danes ni jokal. Misli je pač, da je lepše v gozdu, kjer bi mogel nabrati jagod in praproti, kolikor bi si želel, in kjer so tla kar gladka od smrekovih iglic. Žal mu je bilo, da vsega tega ne more videti, in vendar je rad trpel kazen za sestrico.

Pobral je mrtvo ribo iz vode. Položil jo je na velik kostanjev list in jo zakopal v svežo zemljo. V grob je vtaknil svežih cvetk. Nato je pokleknil in pomolil: »Ljubi Bog, zahvaljujem se ti, da si mi poslal sestrico. Odpusti, da sem se zaradi nje zlagal!«

»Moraš nam pokazati tega fantka!« so prosile mlade lastavičke.

»Ko boste znale bolje leteti, bomo že videli,« je rekla mati, »zdaj je pa že pozno in spati morate.«

Tudi otroka sta že bila v posteljicah. Luna je sijala skozi špranjo v zavesi in sijala na svetle svilene kodrčke dekletca. Ni še spala. Splezala je iz posteljice in stekla v dolgi beli srajčki k spečemu bratu. To, kar mu je imela povedati, še ni znala povedati z besedami, a objela ga je okoli vratu in ga poljubljala, dokler se ni zbudil. Razumel je, kaj je hotela in je ljubeče prijel njene ročice. Mnogo sta si povedala in vendar nista spregovorila besedice, kajti kadar se ljudje najbolj razumejo, tedaj molče. Tedaj govore srca v jeziku, ki ga ne moremo slišati, ki ga le čutimo.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Naš psiček. »Nu, kako vam ugaja ta psiček?« je vprašal ata, ko je stopil v kuhinjo z majhnim srčkanim volčjakom. Meni je zelo ugajal, ker je bil tako živ. Zelo rad se igra in prav danes mi je pregriznil žogo. Sem bila zelo huda. Večkrat teče za kokošmi. To mu je zelo všeč, da leta za njimi in da kokodakajo in krilijo s perutmi, da kar perje frčji od njih. Star je tri mesece in se imenuje Lord Zdaj že odnese in skrrije vse, kar dobi. Najrajši ima copate, čevlje in podobno, kar lahko zgriže. Ima namreč zelo ostre zobke. Če gre kdo m'no hiše, že prav pošteno laja. Ima svojo hišico, kjer spi. Če ga pustimo samega, pa tuli na ves glas, ker ga je strah.

Zora Šumenjak, uč. I. razr. mešč. š. v Mariboru.

Drago »Mlado Jutro!« Stara sem toliko kakor naša ljubljena kraljevina. Rojena sem namreč bila 1. decembra 1918. leta. Oglasila se še nisem pri Tebi, čeprav je moj očka že leta in leta »Jutro« naročnik Zmerom sem z velikim veseljem pričakovala nedelje, ko je prišla naša priloga »Mlado Jutro«. Vse uganke in rebuse zmerom rešujem. Zdaj, ko odhajam v resnejše življenje, Te lepo prosim stric Matic, če Te smem časih vprašati za tvoj starejši izkušeni svet?

Marica Šalomora, doslej uč. VI. razr. v Ločah Poljčane.

Draga Marica! Le oglasi se in vprašaj, kadar česa ne veš. Zmerom Ti bom rad svetoval, kolikor bom mogel. In hudo vesel bom, če se Ti bo vselej dobro godilo! Lepo Te pozdravlja stric Matic.

Neprijetna zamenjava. »Mlado Jutro« op'suje v svoji prvi letošnji številki pod naslovom »Učite se tujih jezikov« dogodek kako je Benjamin Franklin pri neki seji v Parizu, nevesč francoskega jezika in zaradi tega ne vedoč, o čem govorijo, navdušeno ploskal, ko ga je govornik poveličeval in hvalil. Ploskal je, ker je videl, da so tudi drugi ploskali.

Moj očka mi je večkrat pripovedoval slično zgodbo, ki se je pripetila nekemu njegovemu součencu na visoki šoli. Ta sošolec, imenujem ga Naceta, je časih hodil pozno spat in je potem drugi dan med predavanjem spal. Imel' smo profesorja, ki je zelo rad vpleta' v svoja predavanja razne duhovite dovtipе. da so se vsi poslušalci smejali. Tako je Nace spet enkrat ves zaspan prišel na univerzo. Prosil je mojega ateka: »Priatelj, jaz bom zdaj malo za-

spal. Da pa profesor ne bo zapazil, da spim, me poklič, če bo povedal kak dovtip, da se bom tud: jaz smejal!« — Tako je Nace zaspal in profesor je razlagal. In zdajci zakliče profesor Nacetovo ime. Atek ga je dregnil v rebra in Nace se je takoj začel na ves glas grohotati, ker je mislil, da je profesor spet napravil dovtip. Lahko si mislite, kako se je stvar dalje razvila. Dobrodušn. profesor Nacetu ni zameril, ampak se je sam z vsemi slušatelji vred prav od srca smejal.

H—V. iz Maribora.

Moje najljubše prijateljice so knjige. V njih čitam poučne in zabavne pripovedke. Časih se tako zatopim v branje kakšne lepe pravljice, da sem potem kar razočarana, ko se zavem, da ni resnica. Vsak teden mi pa napravi »Mlado Jutro« veliko veselje. Vse uganke rešim in vse preberem od začetka do konca. Prav lepo pozdravljam vse Jutrovčke in Jutrovega strička.

Nevenka Vizjakova,
učenka IV. razreda Trbovlje-Vode

Ljubi striček! Moja najljubša prijateljica je Blanka, ljubezniva Zagrebčanka. Učenje ji ne gre najbolje, vendar pa je židane volje. Lepo poje in imenitno riše, na skrivaj pa pesmice piše. Če je pa kdo v stiski, zmerom rada pomaga, zato je mojemu srcu draga.

Vera Jugović, učenka I. razr. real. gimn. v Zagrebu, Strojarska c. 5/I.

Moja najljubša prijateljica je Slavica. Nekoč sva šli skupaj iz šole, pa sem kar na lepem padla v blato. Udarila sem v jok, prijateljica je pa hitro priskočila, me pobrala in me začela tolažiti. Od tistih dob mi je tako draga. — »Mlado Jutro« imam zelo rada. Vse preberem in potem ga lepo zložim in spravim k ostalim številkam v svojo omarico.

Mimica Golobova,
učenka III. razreda v Bušči vasi.

Kakor drugi Jutrovčki, imam tudi jaz veliko prijateljic. Najboljša izmed njih se mi zdi moja součenka, s katero sediva skupaj v isti klopi. Če sem v stiskah in težavah, mi zmerom pomaga. Kadar kaj potrebujem, mi da, če kaj ne znam, mi razloži in tako pospešuje znanost in prijateljstvo. Ona dobro ve, da medsebojna pomoč veliko koristi. Vsi, dragi »Jutrovčke«, si dobro zapomnite te vrstice in se ravnajte pō njih. Pomagajte svojim prijateljem in prijateljicam. Pa ne boste nikdar ogojufani.

Marija Černec,
uč. V. razr., Slov. Konjice.

Tega še ne veste

Nasprotstva iz kemije

Če mislimo nestrokovnjaško, potem bi morda menili, da mora biti glavni sestavni del vode vodik! Ali to ni res, ker je ta snov kisik in tvori 88,8 odstotkov vode. Nasprotno pa najdemo kot sestavni del vseh kislin vedno kemično prvino, ki pa se ne imenuje morda kisik, kakor bi to lahko sklepali, nego — vodik! Te napačne ali celo protislovne označbe izvirajo še iz časov, ko si učenjaki o pomenu posameznih kemičnih spojin in prvin še niso bili popolnoma na jasnem in imajo te prvine svoja imena zaradi znanstvenih zmot.

*

Kdo je iznašel naprstnik?

Leta 1664. je daroval zlatar Nikolaj van Benschoten v Amsterdamu na Nizozemskem svoj izum gospej Van Renslaer, da bi varoval njene marljive rokice. Bil je to prav majčken nasprotnik, toda krasno izdelan in iz dragocene kovine. Tako je nastal naprstnik, ki ga uporabljamo že 268 let in brez katerega bi marsikdo dandanes sploh ne mogel šivati.

*

Število ljudi na svetu

L. 1930 je imela Evropa 484,5 milijona prebivalcev, Afrika 143,2 milijona, Azija 1.101,6 milijona, Amerika 248,7 milijona, Avstralija 9,9 milijona: vsa zemeljska obla je imela torej 1.988 milijonov prebivalcev ali skoro dve milijardi.

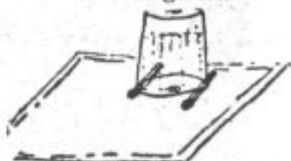
Jugoslovanska šaljiva vprašanja

1. Koliko žeblicev potrebuje dobro podkovan konj?
2. Kdo vidi prav toliko zadaj kakor spredaj?
3. Zakaj nosi človek orožje?
4. Zakaj piška kluje?
5. Brez česa ni mogoče zgraditi hiše?
6. Čemu je podobna polovica oreha?
7. Kje ima tele najboljše meso?

Odgovori: 1. Nobenega. 2. Slepec. 3. Zato, ker ne hodi samo. 4. Zato, ker ne more lizati. 5. Brez dela. 6. Drugi polovici. 7. Pod kožo.

Potujoči dinar

Danes vam pokažemo novo, zanimivo igro. Za to igro potrebujemo kozarec, rutico in dve užigalici.

Najprej vzamemo rutico in jo razgrnemo po mizi. Užigalici položimo na rutico in poveznemo kozarec nanju, kakor vam kaže naša prva slika. Pod kozarec položimo dinar. Kako spraviš zdaj novc izpod kozarca, ne da bi se dotaknil kozarca ali dinarja?

Nu, doživeli boste presenečenje: če popraskate po rutici, kakor vidite na naši drugi sliki, postane dinar radoveden in prileze sam izpod kozarca k vaši roki.

Rešitev križanke »Gobe«

Vodoravno: 1. ban, 4. Karel, 5. Vis, 7. Vali, 10. Oton, 11. lan.

Navpično: 1. bas, 2. ar, 3. ne, 6. slon, 7. vol, 8. ata, 9. in.

Rešitev zlogovnice klop-črke

Rešitev dopolnjevalke ris.

Rešitev kvadrata IV

1. koks, 2. okov, 3. koze, 4. svet.

Vprašalna skrinjica

Spoštovano uredništvo »Mladega Jutra«! Prav lepo Vas prosim, da bi mi povedali, katera hrana je za ptice pozimi najprimernejša. Hvaležna Vam bom, če objavite odgovor v eni prihodnjih števil »Mladega Jutra«. V. N.

Odgovor. Ptice, ki preživljajo zimo v naših krajih, Vam bodo prav hvaležne, če jim trosite suhih kruhovih drobtin, prosa, pšenice in zdrobljenega kuhanega krompirja. Dobro je tudi, da jim postavite na primerne prostore skodelice z vodo, zakaj če je zima huda, zamrznejo potoki in ribniki in uboge ptice trpijo žejo.